

TIFF Music Night
În seara asta: Noaptea
albă a muzicii la TIFF.

»Pagina 3

Ce se întâmplă, documentarule?
Din culisele bănoase ale fotbalului în *Cealaltă
Chelsea: o poveste din Donetsk.*

»Pagina 4

InterogaTIFF
Actrița premiată cu
Oscar Melissa Leo e la
Cluj.

»Pagina 5

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF

#4

Luni, 4 iunie, 2012

www.tiff.ro | www.tiff.tv.ro

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA

EDIȚIA 11, 1-10 Iunie 2012
CLUJ-NAPOCA

English Pages: 12 - 13

100% Stanley Kubrick: Odiseea spațială 2001

Cel mai bun film al tuturor timpurilor? După părerea unora. Cel mai bun SF din istoria cinema-ului? După părerea multora. Piatră de hotar galactic al filmelor cu cosmos, astronauti, inteligențe artificiale și contacte extraterestre? În mod cert. La 44 de ani de la premieră, *2001: A Space Odyssey* rulează la TIFF cu misterul și nimbul de glorie aferente.

2001 a fost deja, acum 11 ani. Nu am ajuns în cosmos (în fine, există unii mai predispuși la teorii conspiraționiste care cred că nici pe Lună nu am ajuns). Nu avem mașini zburătoare și suntem fără de omologi și ambasadori extraterestri. E frustrant. Avem bănci și corporații și rețele de socializare și internet și telefoane mobile. E foarte frustrant. Am abandonat

viitorul galactic care ar fi trebuit să fi fost al nostru alaltăieri. E trist.

Venit după două decenii de propagande intense despre cum America cea capitalistă va cuceri pentru noi spațiul, capodopera lui Kubrick este o refuzare frustra[n]tă a tot ce scârțâia prin sutele de filme cu cosmonauți, extraterestri, galaxii îndepărate și roboți deștepți. Aproape la fel de non-parlantă ca și *Metropolis*, celălalt gigant inegala-

bil al science-fiction-ului, *Odiseea spațială* preferă vizualul narativului și taie dialogurile purtătoare de explicitări. Miza, concepută de Clarke și camuflată de Kubrick printre baleturi stelare, crime computerizate și *trip*-uri dincolo de eternitate, sunt conceptele, nu acțiunile. Evoluția omenirii, inteligențele artificiale și extraterestre, destinul galactic (pre)scris de o altă rasă și inițiat de monoliți extraterestri, au

toate parte de un tratament stilizat și abstract. Masiv, grațios și contemplativ, filmul care a pus capăt puzderiei de obsesii cosmice din seria B nu și-a pus niciodată probleme referitoare la structuri narrative și tempo. Pe care demersul lipsit de orice compromis al autorului le face anacronice. Cine are nevoie de explozii inter-stelare și de omuleți verzi cu tentacule când miza hipnotică este mult mai adâncă, când navele

plutesc peste Strauss și Zarathustra întru împreunări stelare și mai ales când scopul ultim al universului ne include și pe noi? Atunci când vom fi evoluat suficient din maimuțe, atunci când vom fi capabili de ajuns măcar până pe Lună și Jupiter. Despre asta este vorba în *2001*: despre ocuparea locului care ne-a fost predestinat printre stele.

Cristi Mărculescu

Cinematografele TIFF

→ FLORIN PIERSIC

P-ța. Mihai Viteazul, nr. 11, 0264 530 521

→ ARTA

Str. Universității, nr. 3

→ VICTORIA

B-dul Eroilor, nr. 51, 0264 333 083

→ MĂRĂȘTI

str. Aurel Vlaicu, nr. 3
(în spatele stației "Arte Plastice")

→ ODEON CINEPLEX

(în incinta Polus Center), 0264 - 202 000

→ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

P-ța. Lucian Blaga, nr. 1-3, 0264 598 024

→ URSUS OPEN AIR

(Piața Unirii)

→ INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ

str. I.C. Brătianu, nr. 22, 0264 598 551

→ MĂNĂȘTUR OPEN AIR

(la terenurile de sport, în zona complexului „Nora”)

→ MARTY CAFE

Victor Babeș 39

→ Galerie Muzeul de Artă

Piața Unirii 30

→ BOILER CLUB

Henri Barbusse 59-61

→ Casa TIFF

Str. Universității, nr. 6, 0264 207 070

DONCAFÉ

AperiTIFF

Redactor șef:

Laura Popescu

Elena Gangan

Iulia Valeri Matcovschi

Redactor șef adjuncț

Mark Racz

Cătălin Mesaru

Andra-Daria Szasz

Redactori:

Anca Grădinaru

Cristi Mărculescu

Radu Meza

Raluca Bugnar

Monica Felea

Fotografi:

Vlad Gherman

Razvan Șut

Graphic design:

Carmen Gociu

Andrei Pastuhov

Pagina de engleză:

Martin Blaney

Jay Weissberg

David Robinson

Ilustrație:

Matei Branea

Distribuție:

Ionuț Husti

Reporteri:

Oana Moisil

Ion Indolean

Tipărit la:

Media Pro

TIFF la cald

Ziua diversității

Romii: Oameni alături de care trăim și despre care știm doar povești romanțate. La Pata Rât, lângă Cluj, nu sunt străzi. Nici apă curentă, curent sau asfalt și, pentru unii, nici toalete. Cartierele sunt pentru ei "colonii" iar străzile - cantoane. Acolo trăiesc 350 de oameni evacuați din casele naționalizate. Majoritatea sunt romi. Dintre ei, 15 copii au venit la TIFF Art să ne vorbească despre locul unde trăiesc, despre cum se joacă sau își fac prieteni la școală. Ne-au arătat poze cu ei și părinții lor, desenele pe care le fac și ne-au cântat piese învățate la Biserica de cult carismatic "Familia credinței". Spectacolul oferit de cei mici este rezultatul unui atelier de scriere creativă care a durat 7 zile. Printre altele, copiii au făcut un studiu despre viața doamnelor și domnișoarelor din Pata Rât. Parfumul lor preferat este cel de căpșuni, alimentul care face părul strălucitor este urzica, fericirea lor e sănătatea copiilor iar preocuparea lor principală este spălatul și curățenia. Sunt oameni simpli și frumoși. Curați, educați, cu bun simț, bine cres-

cuți, buni la suflet. Oameni de la care avem atât de multe de învățat. Copii care nu-și doresc decât ca pe strada lor să nu mai miroasă urât, la școală să nu mai fie respinși de colegii care cred despre ei că sunt bolnavi de hepatită și să nu mai trebuiască să doarmă 10 frați într-o singură cameră. Și un spațiu de joacă. Povești ale unor oameni ce merită ascultate. Despre care ar trebui să știm mai multe. Nu doar o dată pe an, la Ziua diversității de la TIFF.

Monica Felea

Must go

TIFF Music Night

Nu mai în seara asta, la hala fostei fabrici Flacăra se desfășoară noaptea albă a pasionaților de muzică la TIFF. În program, cinci trupe și DJ de primă mână de pe scena europeană. AperiTIFF vă invită să nu ratați a doua venire a lui Babazula, trupa turcă foarte psihedelică, revelația ediției trecute, care fuzionează ritmuri raggae și rock'n'roll cu verva dansantă din buric a muzicii de pe Bosfor, acompaniate de poeme și proiecții video. Rock psihedelic cu vertijuri și transe de derviși deci. Restul

Noptii e asigurată de duo-ul post dubstep Sekuoia (Danemarca), DJ Buscemi, care și-a luat numele de la actorul-instituție din *Reservoir Dogs* și *Fargo* și care aduce un mix de sonorități electro și balcanice; Nôze, trupa care animă cluburile pariziene cu un sound eclectic de rock, funk și aranjamente orientale, și Nico de Transilvania, o artistă originară din Zalău, care s-a contopit muzicalmente vorbind cu alde "monștri sacri" gen Shukar Collective și Gogol Bordello. Ne vedem la noapte în Hala Flacăra.

Nu rata bilete la Concertele TIFF!

TIFF MUSIC NIGHT (4 iunie, ora 21.30, Fabrica Flacăra) – 50 lei înainte de concert.

LAIBACH (6 iunie, ora. 23.45, Hotel Continental) – 20 de lei

Jazz Concert - Nils Petter Molvaer Trio (5 iunie, ora 22:00, Casa TIFF) – 20 lei

PROMOȚII!
TIFF Music Night: Intră patru persoane cu trei bilete! Ofertă valabilă până astăzi, 4 iunie 2012.

CONCERT LAIBACH (6 iunie, ora. 23.45, Hotel Continental) – 15 lei
Proiecție IRON SKY (6 iunie, 21.45, Ursus Open Air) + Concert

Concertele de Jazz: 1 bilet îți aduce o băutură gratis la barul Casa TIFF: 1 bere/ 1 pahar de vin/ 1 shot de Jägermeister.

Vox POP

TOM SAWYER

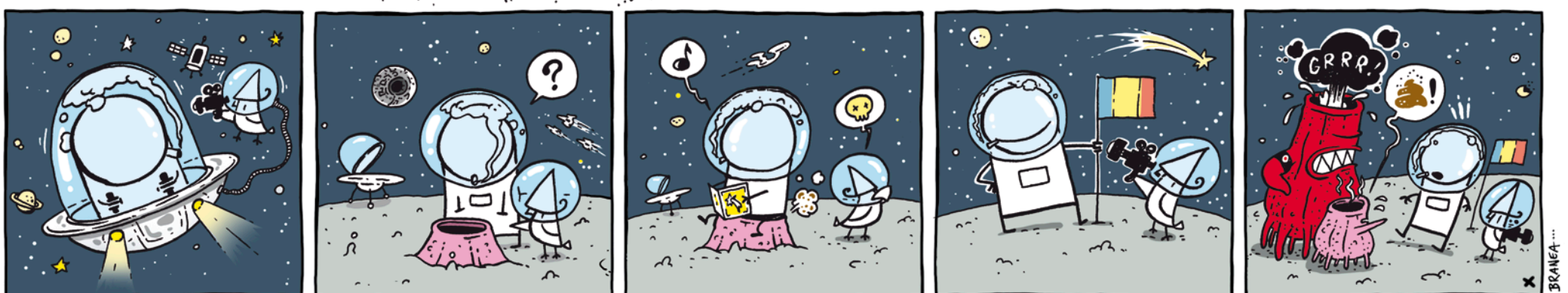
"Aștia mici s-au distrat și pentru ei venisem, mai ales că este un film german și încerc să îi ajut să învețe mai bine limba. Eu țineam minte altfel cartea, dar a fost un film frumos pe la noi prin țară."
– Vlad, 34 de ani, instructor de înot

"A fost draguț, nu chiar comedie. Ce nu înțeleg eu este de ce l-au vopsit pe actor ca să fie Joe Indianul. Nu puteau găsi unul mai indian de la mama natură? Pentru mine a fost deranjant, m-a scos din film ori de câte ori apărea."
– Jojana, 21, studentă

"Acum l-am văzut cu alți ochi. În ciuda subtextelor rasiste la adresa indienilor și a momentelor penibile cu religia în școală cred că e destul de bine făcut cât să placă unor copii din zilele noastre."
– Emil, 27, zugrav

"Am fost foarte surprins să îl văd pe Alexandru Papadopol în rol de judecător. Uitasem complet de el, și eu la telenovele nu mă uit. Filmul este pentru copii, cu aventuri. Au modificat câteva lucruri din cartea lui Mark Twain."
– Călin, 23 de ani, resurse umane

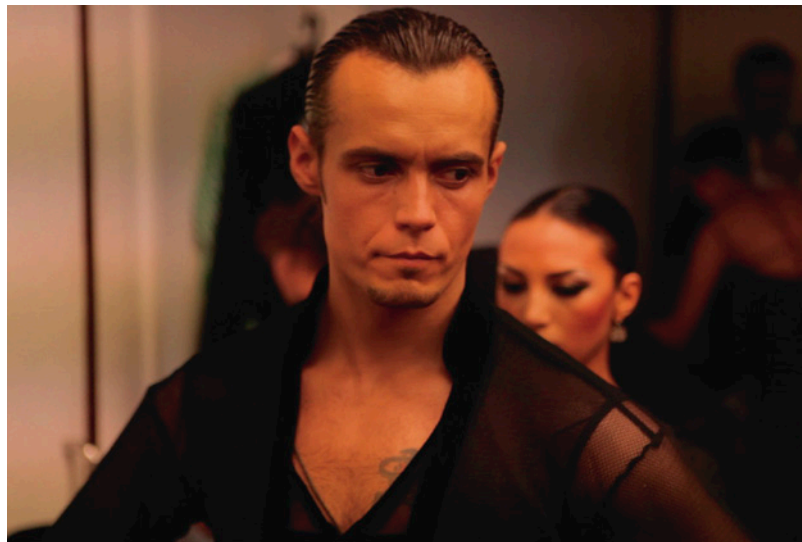
OMULAN SCIENCE FICTION BY MATEI BRANEA

Focus Danemarca

Dansatorul

Pe vârful picioarelor pătrundem în sala de repetiții, acolo unde Slavik Kryklyvyy încearcă să-și recapete gloria. În anul 2000 a fost campion mondial la dansuri latine, alături de iubita sa de atunci, Joanna Leunis. După 10 ani și un accident, cu o nouă parteneră de dans și iubită, Anna Melnikova, Slavik își pregătește revenirea. Presiunea este mare, la fel și tensiunea din sala de dans. Se luptă cu propriile amintiri, cu frustrările acumulate, cu fizicul care nu-l mai ascultă ca în trecut. Toate acestea suprapuse relației pe care o are cu noua parteneră, o dansatoare amatoare foarte talentată, dar care nu are experiența concursurilor profesioniste. Nivelul de nervozitate crește până în punctul în care cei doi devin nevoiți să aleagă între profesional și personal. Însă, în dans, acestea două se întrepătrund, iar sentimentele pe care le au unul față de altul se reflectă în spectacolul pe care îl oferă în fața juriului. Regizorii Christian

Bonke și Andreas Koefoed au obținut exclusivitate pentru filmările din spatele scenei. Au mers mai departe de atât, repetițiile fiind doar un aspect al personalității dansatorilor. Relația lor, dincolo de dans, suferă din cauza stresului și a presiunii pe care Slavik o pune asupra Annei. Concursurile nu aduc rezultatele sperate, iar munca asiduă și rigoarea impusă nu pare suficientă. Dacă cele două tipuri de relații pe

care le au personajele pot supra-veniți una fără cealaltă, e doar o chestiune de rezistență psihică și o încercare care poate decide viitorul profesional și personal al fiecăruia.

Monica Felea

Program TIFF ART

De la 10.00 – FilmY pentru grupuri școlare.
21.30 – Proiectul Einuea
"Umbra lui Caligari"

Open Mic Show @ TIFF Art

7 ȘI 9 Iunie 2012

Ai talent, vrei să te afirmi?
Vrei să evoluezi pe scenă și nu ai găsit locul potrivit?

Te așteptăm să faci ce îți place - să cânti, să ne zici un banc, sau mai multe :-), să rostești un monolog, sau să faci orice altceva... Să ne surprinzi cu performanța ta artistică. TIFF îți dă ocazia, o scenă și un microfon, tu vii cu performance-ul și susținătorii!

Votul publicului

Competiție

Oslo, 31 August/Oslo, August 31st **3.92**
Sfârșitul nopții/End of the night **3.37**
Barometru general
Despre oameni și melci/Of snails and men **4.68**
Tom Sawyer **4.67**
Marley **4.65**
Moartea unui supererou/Death of a superhero **4.57**
Cărările gloriei/Paths of glory **4.57**
Micul Matador/Little Matador **4.50**
Platoșa de metal/Full metal jacket **4.50**
Praga/Prague **4.47**

Fără limită

Excită-mă, ce dracu'!

Într-un sătuc din capătul Norvegiei, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea, Alma, o fată de 15 ani, trece printr-o criză hormonală. Are fantezii sexuale cu Artur, băiatul de care e îndrăgostită, dar și cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, Ingrid. Alma este ostracizată de colegii și prietenii ei când le spune acestora că Artur a atins-o cu penisul la o petrecere. Când toți colegii și vecinii o privesc suspicios, prietenele ei o evită și mama ei află de convorbirile telefonice la linia erotică, Alma hotărăște că are nevoie de o schimbare. Acest prim film de ficțiune al regizoarei și scenaristei norvegiene Jannicke Systad Jacobsen este o adaptare a best-seller-ului scriitoarei Olaug Nilssen și a primit premiul pentru cel mai bun scenariu la Tribeca Film Festival și premiul pentru cel

mai bun debut la Festivalul de Film de la Roma. Helene Bergsholm joacă impecabil inocența Almei confruntată cu pornirile sexuale incontrolabile, producând un personaj câteodată enervant, câteodată sensibil – o redare apropiată de realitate a schimbărilor specifice pubertății. Reacțiile comunității la pornirile firești, dar inacceptabile social ale Almei, corespondența cu pușcăriași în pragul execuției întreținută de Sara, prietena și confidenta *goth girl* a Almei, frustrările proprii ale mamei care încearcă să-și refacă viața personală fără știrea fiicei ei, creează contextul pentru o poveste amuzantă și sinceră din care răzbate o sensibilitate feminină aparte, datorată atât regizoarei cât și autoarei romanului.

Radu Meza

Program / luni / 4 iunie

CINEMA FLORIN PIERCIC

11:00 - 104'
Familia Orheim / Company Orheim
Norvegia; Arild Andresen; Supernova [3R1]

13:00 - 81'
Tărăș-grăpiș / Crawl
Australia; Paul China; Umbre [3R2]

15:00 - 119'
Strălucirea / The Shining
Marea Britanie, Statele Unite; Stanley Kubrick
35'

Making 'The Shining'
Statele Unite; 100% Stanley Kubrick [3R3]**

18:00 - 100'
Clip*
Serbia; Maja Miloš; Competiție [3R4]

20:30 - 80'
Dansatorul / Ballroom Dancer
Danemarca, Statele Unite, Marea Britanie; Christian Bonke, Andreas Koefoed; Focus Danemarca [3R5]

22:30 - 101'
Rușine / Shame*
Marea Britanie; Steve McQueen; Fără Limită [3R6]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
16:00 - 111'
Khdorkovsky
Germania; Cyril Tusch; Ce se întâmplă, documentarule? [3C1]

18:30 - 96'
Ele / Elles
Franța, Polonia, Germania; Malgoska Szumowska; Supernova [3C2]

21:00 - 126'
Noptile sălbatice / Les nuits fauves*
Franța, Italia; Cyril Collard; Proiecții Speciale [3C3]

CINEMA VICTORIA
10:00 - 87'
Băiatul cu bicicleta / Le gamin au vélo / The Kid with a Bike
Belgia, Franța, Italia; Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne; EducaTIFF [3V1]

12:30 - 86'
Păcătoasa Teodora / Teodora Sinner
România; Anca Hirte; Oameni și Zei / Proiecție în cadrul zilelor filmului românesc [3V2]

15:00 - 93'
Simbolul / Symbol
Japan; Hitoshi Matsumoto; 3X3 [3V3]

17:30 - 88'
Cealaltă Chelsea: o poveste din Donetsk / The Other Chelsea: A Story from Donetsk
Germania, Ucraina; Jakob Preuss; Ce se întâmplă, documentarule? [3V4]

20:00 - 94'
De joi până duminică / De jueves a domingo
Chile, Olanda; Dominga Sotomayor Castillo; Competiție 16'

La Leyenda
Spania; Umbre scurtmetraje [3V5]

22:30 - 93'
A doua soție / Kuma
Austria; Umut Dag; Competiție 14'
CTINI!
Franța; Umbre scurtmetraje [3V6]

CINEMA ARTA
10:00 - 92'
Obsesia / Corrode
India; Karan Gour; Oameni și Zei [3A3]

12:00 - 106'
Porfirio*
Columbia, Uruguay, Argentina, Spania; Alejandro Landes; Fără Limită [3A2]

14:30 - 96'
O confesiune / A Confession
Coreea de Sud; Su-min Park; Oameni și Zei [3A3]

17:00 - 72'
Labradorul / Out of Bounds
Danemarca; Frederikke Aspöck; Focus Danemarca [3A4]

19:30 - 66'
Păpușa / The Doll
Germania; Ernst Lubitsch; Special Events [3A5]

22:00 - 100'
Hoțul discret / The Silent Thief
Statele Unite; Jennifer Clary; Umbre [3A6]

ODEON CINEPLEX SALA 1
15:00 - 93'
Zăna / La fée
Franța, Belgia; Bruno Romy; Supernova [311]

17:30 - 92'
Praga / Prague
Danemarca; Ole Christian Madsen; 3X3 [312]

20:00 - 84'
Întârzierea / La demora
Uruguay, Mexico, Franța; Rodrigo Plá; Supernova [313]

23:00 - 76'
Excită-mă, ce dracu'! / Turn Me On, Dammit!
Norvegia; Jannicke Systad Jacobsen; Fără Limită [314]

ODEON CINEPLEX SALA 4
14:30 - 88'
Dreileben II: Nu veni după mine / Don't Follow Me Around
Germania; Dominik Graf; Proiecții Speciale [341]

16:30 - 159'
Cu ochii larg închiși / Eyes Wide Shut*
Marea Britanie, Statele Unite; Stanley Kubrick; 100% Stanley Kubrick [342]

19:30 - 96'
Copiii electrici / Electrick Children
Statele Unite; Rebecca Thomas; Oameni și Zei [343]

22:15 - 137'
Portocala mecanică / A Clockwork Orange*
Marea Britanie, Statele Unite; Stanley Kubrick; 100% Stanley Kubrick [344]

ODEON CINEPLEX SALA 5
17:15 - 99'
SuperClasico
Danemarca; Ole Christian Madsen; 3X3, Piața Unirii [351]

19:45 - 77'
900 de zile / 900 Days
Olanda; Jessica Gorter; Ce se întâmplă, documentarule? [352]

22:45 - 87'
Absentă / Without
Statele Unite; Mark Jackson; Umbre [353]

ODEON CINEPLEX SALA 6
15:15 - 96'
Bastarzi furioși / Mad Bastards
Australia; Brendan Fletcher; Focus Australia [361]

18:00 - 81'
Nicio victimă / Zero Killed*
Austria, Germania; Michal Kosakowski; Fără Limită [362]

20:15 - 83'
Fiara / Beast
Danemarca; Christoffer Boe; Focus Danemarca [363]

22:30 - 93'
Rațiunea Kirei: o poveste de dragoste / Kira's Reason: A Love Story
Danemarca; Ole Christian Madsen; 3X3 [364]

URSUS OPEN AIR PIAȚA UNIRII
21:45 - 139'
Odiseea Spațială 2001 / 2001: A Space Odyssey
Marea Britanie, Statele Unite; Stanley Kubrick; Unirii Square, 100% Stanley Kubrick [3U1]

MĂNĂȘTUR OPEN AIR
22:00 - 105'
Împușcat în cap / Headshot
Thailandă, Franța; Pen-ek Ratanaruang; Oameni și Zei [3M1]

INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ
22:00 - 63'
Călătoria extraordinară / Le Voyage extraordinaire
Franța; Serge Bromberg, Eric Lange; Proiecții Speciale [3F1]

CINEMA MĂRĂȘTI
18:00 - 77'
Gemenele Fokken / Meet the Fokkens
Olanda; Gabriëlle Provas, Rob Schröder; Ce se întâmplă, documentarule? [3W1]

20:30 - 122'
Detectivul Dee și misterul flăcării fantomă / Detective Dee and the Mystery of the Phantom Flame
China, Hong Kong; Tsui Hark; Focus China [3W2]

■ Supernova

Rușine

Da, se știe (și dacă nu știi, nu scăpa ziarul din mână), *Shame* începe cu o scenă punctată de pendularea amplului penis al lui Michael Fassbender. Lumea a vorbit, premiile au venit, dar filmul nu e doar o altă chestiuță de bifat pe lista vizionărilor care

au halit premii. Al doilea film al lui Steve McQueen (primul a fost *Hunger*) e, din nou, o investigație despre limită; dacă *Hunger* prezenta un martiraj prin înfometare, în *Shame* avem o dezintegrare prin (auto)flagelare psihosexuală. Personajul lui Fassbender e un bărbat

cu cifre perfecte: e athletic, e înstărit, poate lega două vorbe și arată superb în sacou. De ce ar sta el atunci, seară de seară, să se masturbeze uitându-se la porno, cocoțat în apartamentul său din Manhattan? De ce ar face asta și la birou, infectând calculatoarele corporației stas, pentru care lucrează, cu viruși ajunși pe cale digital-coitală? De ce ar refuza un flirt pur, fără ironie, fără fițe, cu o femeie perfectă, pentru o întâlnire dezolantă cu o prostituată fără sex appeal? De ce și-ar lăsa sora (Carrey Mulligan), la fel de cariată mental, să-și piardă și ultimul dram de minte lucidă, prinsă într-un amor fetid cu un înșurat zbârcit? Să nu vă așteptați la răspunsuri curate, la fasoane auctoriale despre ce-i sănătos și funcțional și la o tablă de legi pentru ieșirea din păcat. Așteptați-vă în schimb la traumă, la dezolare, la furie și la sufocante zbateri pentru salvarea de la pierzanie, la Steve McQueen adică.

Mark Racz

■ Eveniment special

Păpușa

Filmul mut din 1919 al lui Ernst Lubitsch e, probabil, prima comedie cu roboți și aproape sigur primul film care a explorat vino încoa-ul unei june mecanice înconjurată de pretendenți. Un baron vrea să-și însoare prea timidul fiu, iar cea mai la îndemână variantă pare a fi o roboțică făcută de un inventator local, dar lucrurile scapă de sub control, iar rolul nevestei e luat de fiica inventatorului... Filmul mut a revenit într-o neașteptată vogă grație Oscarului câștigat de nostalgicul *The*

Artist, iar *Păpușa* e o ocazie perfectă pentru cinefili de a vedea una dintre primele realizări cinematografice din istorie, venită dintr-o vreme în care a înregistra imagini pe film însemna a trage cu ochiul în viitor. Viitorul cinema-ului la care Lubitsch a contribuit din plin după ce a ajuns în imberbul Hollywood al anilor '20. Lubitsch a regizat unele dintre comedile iconice ale perioadei de aur a Hollywood-ului, printre care *Ninotchka* (1939), *Heaven can Wait* (1943) sau *That Uncertain Feeling* (1941), impunând co-

media romantică drept gen predilect pentru publicul larg. Părintele comediei sofisticate, Lubitsch a influențat esențial și stilul unor coloși ai dramei cum ar fi Yasujiro Ozu. Proiecția filmului va fi acompaniată live de orchestra Struggle-Orchestra condusă de dirijorul german Karl Koch, care a și compus muzica pentru spectacol. Evenimentul, prezentat de Centrul Cultural German, va avea loc de la ora 19.30, la cinema Arta.

Mark Racz

■ Ce se întâmplă, documentarule?

Cealaltă Chelsea:
O poveste din Donețk

U neori, în fotbal e ca în *Star Wars*, în sensul că există două părți care se bat ceremonios între ele, cu repetiție, până la sfârșitul timpurilor, iar lupta propriu zisă e mai puțin importantă decât grupurile pe care le reprezintă beligeranții. E și cazul fotbalului ucrainean, în care rivalitatea dintre echipele din Kiev și Donețk simbolizează de fapt ruptura dintre portocaliilor așa-și-așa progresiști din Kiev și nostalgicii Uniunii Sovietice din Donețk. După cum spune unul dintre reporterii lui Șahtior Donețk (echipă antrenată de Mircea Lucescu - antrenorul român apare în film), să bați pe Dynamo Kiev e tot ce contează, de fapt, iar să mergi la meciurile lui Șahtior, adăugăm noi, e tot ce-a mai rămas de făcut în acel oraș. Pornind de la nivelul de bază, al minerilor flămânzi și manipulați, până la băiatul de aur din primărie care într-o zi va fi președintele țării,

toată lumea îl adoră pe Ahmetov, patronul miliardar al echipei, și mai ales adoră rezistența sa „albastră” (culoarea partidului conservator) în fața portocaliilor pe care-i urăsc pentru că așa trebuie și așa li se comandă la stația de amplificare. Așa cum auzim după fiecare ciondăneală fără minte între fanii unor „cluburi” românești, fotbalul e un fenomen social, iar în Donețk e, de fapt, singurul factor de adeziune socială rămas, asta după ce diferențele de avere și repere dintre peluză și tribuna oficială au ajuns ofuscant de mari. Imaginați-vă că Petroșaniul ar avea o echipă cu un buget de 80 de milioane de euro pe an, în timp ce orașenii crapă de frig și foame - cam așa e absurdul microbist-proletcultist pe care îl puteți găsi și-n pitorescul *O poveste din Donețk*.

Secțiune prezentată de HBO.

Mark Racz

■ Vox POP

DOMNUL LAZHAR

“Pune multe probleme legate de educație în societatea actuală și despre viața de emigrant. Îl recomand iubitorilor de TIFF!”
– Catrinel, 30 de ani, psiholog

“A avut un subiect foarte sensibil. Sunt profesor la facultate și îi învăț pe alți studenți să devină profesori. Chiar vreau să-i îndrum să vadă filmul pentru că spune foarte multe lucruri pentru profesia noastră.”
– Irina, 43 de ani, cadru didactic

“Mi-a plăcut modul de filmare și faptul că pune o serie de probleme despre educație, emigrare, încercarea de a te adapta într-un spațiu nou.”
– Rîa, 53 de ani, istoric

“Surprinzător de bun. Cu probleme de viață, de educație; cum privesc părinții educația copiilor, care nu acceptă anumite sfaturi ale profesorilor.”
– Remus, 47 de ani, inspector

■ Evenimente

TIFF Lounge Piața Unirii

17.00 Invitat: Directorul artistic TIFF Mihai Chirilov

Expoziție

19.00 Expoziția de obiecte promoționale TIFF 2012 create de studenții de la Facultatea de Artă și Design la Hotel Continental.

Melissa Leo (Partea I)

Actrița Melissa Leo se află astăzi în Cluj la TIFF. Ea va fi prezentă la un masterclass de la ora 10.30 în cadrul Transilvania Talent Lab pe Napoca 15. Ieri a avut amabilitatea să ne acorde un interviu exclusiv. Actrița, permiată cu Globul de Aur și Oscar, ne-a povestit cu multă generozitate despre viața ei, despre prietenii ei actori și despre lucrurile care o impresionează. Aceasta este prima parte a interviului. Vă invităm să citiți mâine a doua parte.

Ați avut o lungă carieră în televiziune înainte de succesul în cinema cu *Frozen River*. Ce părere aveți despre faptul că în prezent de multe ori marile actrițe primesc roluri mai substanțiale și mai interesante în televiziune decât în cinema?

Păi, mai întâi trebuie să înțelegem că nu consider că televiziunea e mai prețioasă. Nu e nici mai bună, nici mai rea. Pentru mine înseamnă încă o șansă să joc: pe scenă, în televiziune sau în cinema. Există lucruri pe care le poți învăța din televiziune și aplica în cinema și invers. Dar în mod fundamental, televiziunea se mișcă mai repede. Faptul că am putut să o ajut pe Courtney Hunt la *Frozen River* se datorează și anilor în care am jucat în *Homicide*. Pentru că știu să filmez repede. Am lucrat mulți, mulți ani în televiziune, mi-am câștigat existența din asta. Aveam un fiu de crescut, era munca mea, nu era doar un hobby. Și apoi, cam pe când terminasem cu *Homicide*, am observat că tot mai multe actrițe mari apar în seriale. Mi s-a părut puțin frustrant, dar într-un fel optimist, că eu făceam de atâția ani filme de televiziune și acum nu știu care celebritate le făcea. Și eu nu mai puteam face rost de joburi.

Mă gândeam, "Aveți o carieră în film! Puteți, vă rog, să îmi dați rolurile din televiziune înapoi?" Dar dacă rămâi deschis împrejurărilor, totul se așează cum trebuie. Nu aș schimba nimic acum.

Spuneți odată că actoria e o muncă umilă. Ce s-a schimbat după un premiu Oscar?

Pentru mine e tot umilă. Vouă vi se pare că primesc o mulțime de oferte. Dacă te uiți pe pagina mea de IMDb, vezi că sunt foarte ocupată. Dar asta nu înseamnă că sunt și foarte bine plătită. Uneori joc în câte un film studentesc. Filmul cu care am venit aici (*The Sea Is All I Know*) este un scurtmetraj făcut de o tânără regizoare începătoare. Am jucat cândva împreună, am ținut legătura și până la urmă mi-a trimis un scenariu și n-a fost vorba de bani, pur și simplu n-aș fi refuzat rolul. Știam că va face ceva valoros. Așa că întotdeauna am fost ocupată. Întotdeauna. Am primit cel mai mare premiu în actorie și anul care a urmat a fost unul dintre cei mai neproductivi. Dar încet-încet, pe măsură ce a trecut, am făcut și eu câteva schimbări în imaginea mea și acum poate.... Dar nu e deloc miracolul la care vă gândiți. Viața mea

e viața mea. Viața lui Tom Cruise e viața lui Tom Cruise. El a ajuns unde a ajuns pentru că asta e destinul lui. Iar asta e destinul meu.

Iar el nici nu a luat un Oscar.

Exact, nu? Așa că sunt foarte mulțumită, e mai mult decât am visat vreodată. Dar nu trebuie să te aștepti la succes, și insist asupra acestui lucru pentru că ceea ce e cu adevărat important e ca oamenii să aibă vise. Dar să aibă vise realizabile nu închipuite.

Cât de greu îi e unui actor să-și schimbe imaginea la Hollywood?

O, foarte greu! Eu n-am fost niciodată un actor de Hollywood. A fost un miracol că am câștigat un Oscar. Sunt născută la New York, mi-am petrecut aproape toată viața pe Coasta de Est și am ales să îmi cresc fiul la New York și în zonă. Și mă bucur că am evitat să fiu la Hollywood. Știți, cu ani în urmă erau filme, îți amintea cine a jucat în ele, filmele la care tu ai fost a doua alegere și nu le-ai primit. Și îmi spuneam "la naiba!", dar acum îmi dau seama că am propriul meu drum și cea mai bună parte a carierei mele se află în fața mea, la 52 de ani, nu în urma mea.

A trebuit să vă luptați pentru rolul din *The Fighter*?

Probabil că viața mea e pe dos. Acolo nu am dat nicio probă. Mark Wahlberg voia să facă filmul și am fost invitată la o întâlnire cu regizorul David O. Russell pentru că eram una dintre puținele actrițe la care se gândiseră. Nici nu voiam să mă duc la întâlnire pentru că mă gândeam, "ia stați un pic, ce-i cu povestea asta? Vreți ca eu să fiu mama lui Mark Wahlberg și Christian Bale?! Aș putea să le fiu soră!" Nu mi se pare că mi se potrivește... Și am stat de vorbă cu David O. Russell și m-a convins cu încrederea lui că pot să fiu această femeie. A trebuit să fiu convinsă, ceea ce e amuzant pentru că, de regulă, când cineva îmi spune "da, te vrem", nu refuz. A fost măgulitor să joc rolul din *The Fighter*.

Ce părere aveți despre metodă?

Mă bucur că ați pus întrebarea asta. Cred că e un subiect fierbinte, chiar dacă probabil metoda însemna altceva acum 40 de ani. Pentru mine înseamnă ceva diferit. Se poate face, dar cred că e destul de ridicol și demotivant să stai singur într-o încăpăre și să practici actoria. Am nevoie de ceilalți. Și pentru mine asta e o metodă importantă – conexiunea în actorie. Când lucrez cu unul ca John Goodman drept soț, nu am nevoie decât să cred că e așa. Nu e nevoie de niciun efort. Aceasta e o tehnică a metodei. Așa că sper că în viitor lumea va înțelege că metoda nu înseamnă decât să ai tehnică. Poate fi o tehnică personală, cum e cea a lui Christian Bale. El n-a studiat nicăieri. Băiatul ăsta are metodă, fie că o recunoaște sau nu. E vorba de tehnica de a ști că e vorba de mai mult decât doar de a te prezenta la filmări și a îmbrăca niște costume.

Povestiți-ne câte ceva despre miniseria HBO în care ați jucat alături de Kate Winslet, *Mildred Pierce*. Se va proiecta în maraton la TIFF.

Ah, e minunat că o vor arăta pe ecran mare pentru că finețea de

taliului în filmul ăla e extraordinară. Eu nu prea mă uit la multe filme, uitatul la filme nu face parte din viața mea. Dar din ce am văzut totuși, și chiar din perioada din film, anii '30 și '40, regizorii creau o lume care arăta foarte dichisit! Îl vezi pe Charlie Chaplin, vezi că e un amărât sărac, totuși e dat cu dermatograf! Și a fost minunat să îl văd pe acel mic ecran de la filmări, pe Todd Haynes cum creează o lume dintr-un alt timp și nu doar o versiune a ei de film. Părul lui Kate de exemplu – purta peruci pentru că în anii '30 moda era cu părul ondulat, iar în anii '40 cu părul lung. Și se poate vedea cum a evoluat ce scene vor filma la început așa că au folosit peruci, dar acestea au știuți rebele și au avut grijă să nu arate perfect. Atât de mare e grija lui Todd pentru detaliu și în sensul ăsta își angajează oamenii, așa cum a angajat-o și pe Anne Roth să ne facă costumele. În epoca din film Anne Roth era tânără. A fost o încântare pentru ea să ne costumeze. Și apoi, să joci cu Kate! Pur și simplu o ador. Este minunată și atât de muncitoare! Și ea și cu Todd au lucrat atât de intens împreună înainte să filmăm și și-au creat un întreg sistem de comunicare – în două secunde erau în stare să poarte o conversație de cinci ore, așa de bine își cunoșteau unul altuia stilul. Și, cum mi-au mai spus și alții care au lucrat cu ea, are reprice de răs necontrolat, oricât de serios ar fi ceea ce face în momentul ăla. Ajunge să se tăvălească pe jos de răs, la propriu, și noi împreună cu ea. E o încântare, are atâta energie pozitivă! Uneori vezi oameni plictisiți de genul "încă o corvoadă, când ajung acasă?" și apoi dai peste cineva care se simte atât de recunoscătoare că a primit rolul ăla, care e atentă cu cei din jur și nu absorbită de ea însăși. A fost cu adevărat o încântare!

Au consemnat

Raluca Bugnar și Laura Popescu

■ Oameni și zei

Păcătoasa Teodora

Cristi Mungiu și-a lansat la Cannes noul film *După dealuri* pe care încă nu-l putem vedea, dar știm din recenzii că mizează, printre altele, și pe o intensă relație între o călugăriță și prietena ei din copilărie - relație sugerată a fi fost și una sexuală. Până așteptăm să vedem filmul regizorului care a readus cinemaul românesc pe harta Cannes-ului, avem parte de o cu totul altfel de viziune asupra vieții monahale din partea regizoarei Anca Hirte. Documentarul *Păcătoasa Teodora* ne arată pregătirile unei tinere care

vrea să-și confirme în fața întregii lumi povestea de dragoste pe care o are. Teodora are 26 de ani și vrea să se căsătorească, dar nu cu oricine, ci cu Isus, singurul bărbat despre care ea simte că îi merită afecțiunea și devotamentul. Tânăra e una dintre cele 400 de femei care locuiesc la mănăstirea Văratec și care se adresează una alteia cu apelativul "frăția ta". Chiar și mamei sale, care e la aceeași mănăstire, Teodora îi spune la fel, "frăția ta". Mama Teodorei a fost scoasă de tatăl său din mănăstire, obligată să se mărite și să aibă o familie, dar de

îndată ce a putut pleca, a revenit la mănăstire. Regizoarea a spus după vizionarea filmului la un alt festival din țară că pentru aceste femei, majoritatea de la sat, mănăstirea este un refugiu extraordinar din fața brutalității masculine. Anca Hirte a mai spus atunci că în timpul petrecut la mănăstire, le-a văzut pe călugărițe mereu vesele, jucăușe, ca într-o copilărie continuă. Secvența cu ele la săniuș e pe cât de surprinzătoare, pe atât de elocventă.

Raluca Bugnar

■ Umbre

Hoțul discret

Brennan Marley (Toby Hemingway) închiriază o cameră în casa familiei Henerson cât timp fiul acestora, Mike, e plecat la facultate. Folosind un accent scoțian (neconvingător) în primele două-trei replici, Brennan îi seduce pe membrii familiei care îl acceptă ca fiind un

britanic crescut prin orfelinat. Încet, încet chirișul încearcă să se substituie lui Mike în absența acestuia, descoperind pe parcurs secretele fiecărui membru al familiei aparent perfecte. *Hoțul discret* se desfășoară apoi ca un thriller psihologic urmărind relațiile dintre cele șapte personaje în raport

cu intențiile absconse ale intrusului. Folosind travelling-uri și close-up-uri dramatice bine punctate cu ajutorul coloanei sonore, acest prim lungmetraj al tinerei regizoare americane Jenifer Clary reușește să atingă convențiile esențiale ale genului. Fluxul narativ e puțin sincopat, punctele de turnură definite foarte clar apărând câteodată prea abrupt. Personajul contradictoriu al lui Toby Hemingway e construit într-o oarecare măsură similar cu talentatul domn Ripley al lui Matt Damon. În pofida genericului animat care construiește un orizont de așteptare pentru un lanț de scene violente, thriller-ul low-budget nu livrează mai mult câțiva pumni, niște zgârieturi, un cap în gură în mijlocul unui preludiu gay și una dintre cele mai rapid rezolvate scene de sex construite pe mai bine de o oră de tatonări. În special cu contribuția semnificativă a directorului de imagine Andrew Wheeler, *Hoțul discret* reușește să convingă, promițând să nu dezamăgească fanii secțiunii Umbre.

Radu Meza

Împușcat în cap

Pen-ek Ratanaruang se întoarce la TIFF cu cel mai nou lung metraj al său. De data aceasta, fanii regizorului exponent al noului val thailandez îl vor putea vedea și în carne și oase la proiecțiile *Headshot* și la un masterclass. *Headshot* spune povestea lui Tul, un polițist incoruptibil care este trimis la închisoare de membrii unei rețele de crimă organizată cu relații sus-puse. Devine asasin plătit și omoară interlopi, urmărind o idee personală de justiție în cadrul unei organizații secrete, care își propune să pedepsească în special politicienii corupți care au reușit să se pună la adăpost de lege, dar la un moment dat este împușcat în cap în timpul unui asasinat și intră în comă timp de trei luni. Povestea e construită pe două planuri temporale, înainte și după ce Tul este

împușcat în cap și supraviețuiește, dar cu o problemă de vedere: vede totul cu susul în jos. Acest *plot device* face dovada ingeniozității lui Ratanaruang, fiind o cale foarte interesantă de a semnala distincția între cele două planuri, dar și o cale de a transpune vizual o idee care se regăsește la nivel tematic în întregul film. Salturile între planuri, cadrele *first-person* cu susul în jos (care, spre dezamăgirea cinefililor masochiști, nu sunt excesiv de multe) reușesc să transmită spectatorului confuzia generată de angoasa existențială a personajului. *Headshot* îi oferă regizorului posibilitatea întoarcerii la *underground*-ul thailandez, un subiect bogat și spectaculos, construind un thriller noir violent și contemplativ, numai bun de văzut la TIFF.

Radu Meza

■ TIFF ART

Einuea: Umbra lui Caligari

Luni, 4 iunie, de la 21.30, curtea muzeului va fi gazda unui alt performance inedit, "Umbra lui Caligari". Trei scurtmetraje americane de avangardă inspirate de filmul *Cabinetul doctorului Caligari* (Germania, 1920, r. Robert Wiene) vor fiacompaniate live de ansamblul Einuea. *The Life and Death of 9413: A Hollywood Extra* (1927), de Robert Florey și Slavko Vorkapich, are un design expresionist, realizat aproape exclusiv în decoruri miniaturale, imaginile actorilor fiind captate printr-un sistem de oglinzi. Cu un buget de doar 97 dolari, filmul a rulat în epocă în cinematografe de artă, la recomandarea lui Charlie Chaplin, prieten al lui Florey,

care a fost impresionat de tehnica inovatoare a filmului și de unghiurile de filmare neașteptate. Același cineast francez, Robert Florey, și William Menzies, un scenograf de elită, și-au combinat talentul în *The Love of Zero* pentru a demonstra influența experimentelor din filmele europene de la începutul anilor '20 (în principal, *Cabinetul doctorului Caligari*), pe care producțiile hollywoodiene ale epocii tindeau să le ignore. În *The Telltale Heart*, ecranizarea povestirii lui Edgar Allan Poe, Leon Chamroy și Charles Klein adaptează mizanscena expresionistă a lui Caligari pentru a exprima subiectivitatea distorsionată a protagonistului tulburat psihic.

■ Ce se întâmplă, documentarul?

Gemenele Fokkens

Louise și Martine Fokkens sunt două gemene identice care au ajuns ca la vârsta a treia să se îmbrace la fel ca-n tinerețe și să își fie partener de viață una alteia. Cele două au cariere de 50 de ani ca prostituate în "Red Light District" din Amsterdam, unde au fondat prima uniune independentă a lucrătoarelor din celebrul cartier olandez. Louise s-a retras din

activitatea profesională de mas-turbare a bărbaților, dar Martine continuă pentru că are nevoie de bani. Documentarul pătrunde în intimitatea celor două surori care locuiesc separat, dar sunt vecine și petrec împreună tot timpul liber, la cumpărături, la plajă sau... pic-tând. După o viață în care au făcut și au văzut de toate, Louise și Martine sunt surprinzător de senine și,

cel puțin aparent, nedezamăgite de natura umană și de cusururile ei. Eliberate de apăsarea tabuurilor și de constrângerile sociale, Louise și Martine ignoră judecățile unei lumi care nu s-a obosit să le cunoască povestea... până acum. Regizoarea Gabrielle Provaas le-a lăsat pe gemene să se desfășoare în voie, fără să le ceară să-și justifice din capul locului alegerile în viață. Louise și Martine își deapănă amintirile în mod spontan atunci când ceva le transportă în tinerețe, când erau îndrăgostite, când și-au dorit copii și familii, când s-au luptat să-și câștige existența din ocupații acceptate social, nu în case de toleranță, și când au fost dezamăgite crunt și târâte în "Red Light District". După o jumătate de secol petrecută în industria plăcerilor carnale, două femei ni se înfățișează cât se poate de spirituale și de bogate sufletește. Ele par a fi dobândit o înțelepciune aparte care le-a adus prietenii de-o viață și chiar respectul comunității în care trăiesc.

Secțiune prezentată de HBO.

Raluca Bugnar

Hodorkovski

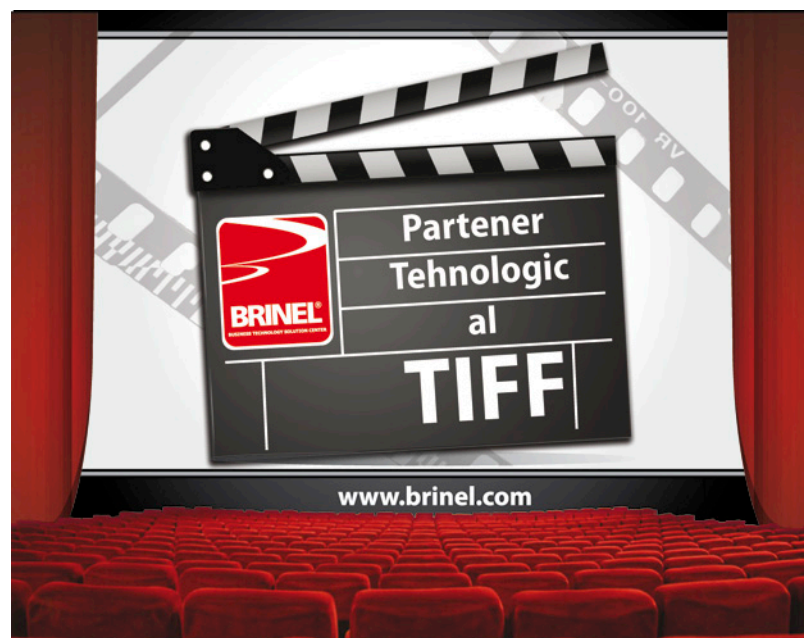
Cum ajunge un individ destul de june și destul de fofooarte miliardar după gratii? Așa ceva nu s-ar întâmpla vreodată în America. Oroarea a avut loc în Rusia și nefericitul protagonist, Mihail Hodorkovski, are parte de un documentar foarte abil manevrat și temporizat. Mai apropiat de thriller-ul politic cu o miză deosebit de mare (Amnesty International și Haga au formulat niște obiecții mari cât Kremlinul referitoare la procedurile judiciare și nu numai). Capabil să investigheze dar mai ales să facă di-

gerabile și ascensiunea fulminantă prin mediile de afaceri de după Perestroika și viața de familie și scena politică. Pe care Hodorkovski a jucat cam dur și cam foarte riscant împotriva lui Putin. De aici încep marile întrebări și marile probleme. Cât de motivată politic a fost toată afacerea soldată cu arestare și urmată de ani buni (12) de lagăr siberian? Cât de suferind de complexe mesianice este de fapt miliardarul rebel? Cât de false/adevărate sunt teoriile despre ambițiile financiare mult prea americanofile ale

magnatului încarcerat? Care este punctul în care bla-bla-ul ipocrit al Vestului iubitor de bani și condus de figuri ca George W. Bush se intersectează cu ororile inerente de sute și sute de ani ale mecanismului de funcționare al statului rus? Care sunt de fapt mizele și motoarele din căpățâna lui Hodorkovski, care s-a întors într-o țară în care riscase mult prea multe? Și de fapt câți alții ca el mai sunt?

Secțiune prezentată de HBO.

Cristi Mărculescu

3x3

Ole Christian Madsen

abordări variate, dar succese constante

Reputatul regizor danez Ole Christian Madsen este omagiat anul acesta la TIFF în secțiunea 3x3. Provenind din aceeași generație prolifică de regizori cu Thomas Vinterberg, cunoscut publicului TIFF pentru *Submarino*, Madsen și-a început cariera în televiziune, regizând primele filme pentru marele ecran în a doua jumătate a anilor '90. Dacă *Sinan's Wedding* și *Pizza King* abordau problema socială a imigranților în Danemarca, revenirea la televiziune pentru mini-seria de succes *Edderkøppen*, esențialmente un film cu gangsteri plasat în Copenhaga după al doilea război mondial, a însemnat impunerea sa ca un regizor capabil să satisfacă așteptările publicului danez.

Rațiunea Kirei: o poveste de dragoste (2001) este primul succes artistic al lui O.C. Madsen. Kira, soție și mamă a doi copii, este internată doi ani într-un ospiciu. La întoarcerea acasă, nerecuperată integral, întreaga familie se confruntă cu probleme de adaptare. Filmat în

stilul minimalist al Dogmei 95, lucru consfințit pe genericul filmului de nume ca Lars von Trier și Thomas Vinterberg, filmul a câștigat nouă premii la patru festivaluri de film. După succesul de critică obținut cu *Rațiunea Kirei*, Madsen se întoarce la începutul anilor 2000 la producția de televiziune pentru a realiza seria polițistă *Unit 1*, centrată pe rezolvarea unor crime violente de către o echipă condusă de o detectivă tânără. În a doua jumătate a anilor 2000, influențat probabil și de munca în televiziune, regizorul danez începe să realizeze filme orientate spre public. *Nordkraft/ Angels in Fast Motion* (2005) devine un fel de *Trainspotting* al tinerilor danezi.

Praga (2006) e povestea lui Christoffer, care pleacă într-o călătorie în capitala cehă împreună cu soția pentru a recupera trupul tatălui său decedat. Descoperirea secretelor șocante din viața tatălui său aduce cuplul într-o situație de criză, el ajungând să-și reconsidere viața și identitatea. *Praga* a câștigat patru premii, dintre care două pentru imagine. Proiecția acestui film va prilejui fanilor filmului danez reîntâlnirea cu actorul danez de succes internațional Mads Mikkelsen, cunoscut publicului TIFF din *Măcelarii verzi* (la TIFF 2005 cu

un rol memorabil de sinistru) și *Flame și Citron* (TIFF 2009), dar și în rolul villain-ului Le Chiffre din *Casino Royale*. *Flame și Citron* din 2008 a însemnat nu doar întoarcerea la filmul de epocă și cel mai mare succes de box-office pentru regizorul Ole Christian Madsen cu o poveste despre rezistența din Al doilea război mondial, ci și filmul danez cu cel mai mare buget.

Superclásico (2011) este cel mai nou film al regizorului danez și prezintă povestea unui vânzător de vinuri falit, care pleacă împreună cu fiul său de 16 ani în Buenos Aires pentru a încerca să-și recâștige soția după ce primește actele de divorț prin poștă. Familia destrămată confruntată cu spiritul latin exploziv creează premisa pentru un film cald și savuros care va fi probabil unul dintre preferatele publicului anul acesta. După cum aprecia și Christian Juhl Lemche (președinte European Film Promotion), în interviul din AperiTIFF, Ole Christian Madsen este un regizor care a lucrat în genuri de film foarte diverse, dar a reușit de fiecare dată să creeze succese la public și la critică, iar 3x3-ul dedicat lui anul acesta e ocazia perfectă să vă convingeți de acest lucru.

Secțiune prezentată de HBO.

Radu Meza

Supernova

Familia Orheim

Pe filiera lui Nick Hornby și ale sale *High Fidelity* ori *Pitch Fever*, filmul lui Arild Andresen e o poveste despre maturitate, familie, despre blugi și biciclete, un tată bețiv și, normal, despre fetele pentru care merită să mergi până la capăt. Jarle e un adolescent norvegian care vrea de la viață doar să înregistreze pe casete audio Live Aid-ul din 1985. Dorința îi e fără de rușine refuzată de tatăl său, un alcoolic obsedat de rezistența norvegiană din timpul Celui de-al doilea război mondial. Încet dar sigur, Jarle se desprinde de familie și își caută repere separate, pe care le găsește sub forma unui unchi pasionat de Pink Floyd, și a unui coleg de liceu, membru în mișcarea neo-comunistă și cochet purtător de *kef-fiyeh* hipsteresc. Jarle ajunge astfel să fure primele discuri din magazine

– desigur, exercițiu de demascare a capitalismului – și să ia parte la manifestări anti-naționaliste, mai mult pentru a impresiona o anumită jună proletară care s-ar putea să fi (nu știm sigur) făcut deja sex. Jarle e genul acela de adolescent onanist-idealista din care cinema-ul american a făcut statuie (de la Tom Cruise în *Risky Business* la sedatul Michael Cera în timp curent), dar căruia i se adaugă un sobru, melancolic strat de sensibilitate nordică. Dacă v-a plăcut *I Travel Alone* anul trecut la TIFF, să nu ratați *Company Orheim* pentru că e prequel-ul acestuia și altfel aflați cum a ajuns Jarle scriitorul șarmant și iubitor de Proust. Un feel good movie cu coloană sonoră de soi: Queen, Ultravox ori Alphaville printre altele.

Mark Racz

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA
www.tiff.ro

EDIȚIA
11 | 1-10 IUNIE
CLUJ-NAPOCA

Seri de jazz la Casa TIFF

Contemporary Noise Sextet (Polonia)

Duminică, 3 iunie, ora 22:00

Nils Petter Molvær Trio (Norvegia)

Marti, 5 iunie, ora 22:00

Preț bilete 20 Lei. Detalii pe www.tiff.ro

Oameni și zei

Obsesia

Deja aproape un gen recunoscut, filmul *indie hindi* este prezent și la TIFF 2012. În încercarea de a se distanța de industria bollywoodiană a mega-bugetelor și starurilor consacrate, abordează teme încă tabu în cinematografia indiană mainstream. Dacă până și regele Bollywood-ului, Shah Rukh Khan, încearcă să se poziționeze pe piața mondială, fie cu teme socio-politice internaționale ca în *My Name is Khan* (2010), fie cu super-producții susținute de efecte vizuale impresionante ca *Ra.One* (2011), tinerii realizatori de film independent din India încearcă și ei să depășească limitele culturale care au definit filmul indian pentru piața vestică de mai bine de 50 de ani. Arvind și Chhaya formează o familie care trăiește la limita inferioară a confortului, sperând la o viață mai bună în timp ce el se luptă cu presiunile impuse de șeful său, iar ea se scufundă încet în depresie stând acasă. Aparent întâmplător, Chhaya vede într-o zi o statuie a zeiței prosperității, Lakshmi, și începe să și-o dorească până la obsesie,

în credința că ar putea să le aducă celor dragi o scăpare din situația în care se află și ar putea să țină locul copilului pe care și-l dorește, dar nu-l poate avea după o sarcină eșuată. Filmat alb-negru, lungmetrajul de debut al regizorului și scenaristului Karan Gour folosește o serie de secvențe de vis și efecte

de cameră pentru a ilustra dezin-

tegrarea psihică a Chhayeri, jucată foarte convingător de Rasika Dugal. *Obsesia* a câștigat premiul juriului la Festivalul de Film Indian de la Los Angeles și premiul pentru cea mai bună regie la Festivalul Internațional de Film Sud-Asiatic de la New York.

Copiii electrici

annes-ul a fost criticat anul acesta pentru că nu a avut femeii-regizor în competiția oficială. Ca alternativă, TIFF-ul oferă și câteva perspective feminine, atât în competiție, cât și în afara ei. Regizoarea Rebecca Thomas vine la TIFF cu un film plasat în comunitatea mormonă, în care chiar ea a trăit, la fel ca personajul central – o adolescentă. Aceasta, jucată de Julia Garner, pretine că a rămas însărcinată după ascultarea unei casete cu un cântec pop, fără să-și piardă virginitatea. Acțiunea se petrece

într-o comunitate izolată de mormoni din statul american Utah, unde se trăiește mai degrabă în stil Amish, departe de tentațiile tehnologiei. Atunci când tatăl fetei o pregătește pentru un ritual religios de confirmare a credinței, Rachel vede pentru prima dată un casetofon. Fata rămâne fascinată de obiect și se va strecura în beznă nopții până în pivniță pentru a folosi casetofonul. Ea dă peste o casetă albastră de pe care ascultă un cântec care o înfioară. De atunci încolo, Rachel va piti absorbantele primite sub saltea,

pentru a ascunde că nu mai are ciclu, și în cele din urmă va porni în căutarea autorului cântecului. Însă în loc să-l găsească pe tatăl copilului, va descoperi ceva despre ea însăși... Filmul mai e și o bună ocazie pentru o revedere, în rolul tatălui pastor, cu Billy Zane, unul dintre exporturile șarmante ale Australiei, pe care o avem anul ăsta în Focus, și o revelație despre Rory Culkin, fratele mai puțin celebru, dar nu mai puțin actor al lui Macaulay *Home Alone* Culkin.

Raluca Bugnar

Transilvania Talent Lab

START PENTRU TRANSILVANIA TALENT LAB

Prima ediție a Transilvania Talent Lab, „laboratorul oamenilor de film” de la TIFF, începe azi în forță. Pe cei 18 participanți la Transilvania Talent Lab, sosiți ieri din opt localități din țară și Republica Moldova, îi așteaptă patru zile foarte încărcate cu seminarii, masterclass-uri, vizionări de filme și studii de caz pe proiectele la care lucrează. Sunt șase scenariști, cinci regizori, doi animatori, un director de imagine, un fotograf și trei organizatori de eveniment – un grup suficient de variat pentru a începe împreună un proiect cinematografic. Până atunci, ei vor fi aruncați în lumea profesionistă a filmului, pe care o vor descoperi în

toată splendoarea ei, unde altundeva decât la TIFF.

Întâlnirile lor cu profesioniști din cinematografia mondială încep la ora 10.30 cu un masterclass susținut de Melissa Leo, actrița premiată cu un Oscar și un Glob de Aur, invitat surpriză al TIFF-ului și continuă cu o discuție dedicată doar participanților Transilvania Talent Lab – susținută de Richard Kwietniowski, scenarist și regizor englez.

Întâlnirile Transilvania Talent Lab se vor desfășura în Mansarda Napoca 15, zilnic până joi, 7 iunie. O parte dintre ele, masterclass-urile Transilvania Talent Lab, sunt deschise publicului.

Program Grădinița TIFF

LUNI, 4 IUNIE

15:00 – 17:00 program liber

17:00 – 19:00 Workshop BORIBON

- Propriul meu scenariu

19:00 – 23:00 program liber, opțional se pot face proiecții de desene animate

2000m² DEDICAȚI FITNESS-ULUI!
PESTE 138.000 DE MEMBRI ÎN LUME!
PREZENT ÎN 125 DE ORAȘE!

Club Moving
...it's life!

Str. Călărășilor nr 1-3, Cluj
în incinta Hotel Belvedere
Tel: 0264 433 285
Fax: 0264 433 286
www.clubmovina.ro

E.ON România vă prezintă secțiunea
"Oameni și zei/Gods and men" la TIFF 2012.

■ Concurs: cuplul de TIFFari ai anului

1. Cu ce replici dintr-un film de TIFF ai agățat cu succes?
2. Pe o scară de la *Before Sunrise* până la *Audiția*, unde se află relația voastră?
3. Cine a contaminat pe cine cu virusul TIFF?
4. Care e sacrificiul cel mai mare pe care l-ați făcut să veniți la TIFF?
5. Care e filmul pe care v-ați certat cel mai rău? Tu ce ziceai, celălalt ce zicea?
6. Care e experiența extremă împreună la TIFF?
7. Care film v-a excitat cel mai tare?
8. Care a fost cea mai ingenuoasă întrebare a AperiTiffului?

TIFFARII BISERICIȘI

Pe Simona și pe Rareș i-am întrerupt din pupat la coadă la bilete la Victoria. Au descoperit TIFF împreună, la a zecea ediție. Simona are 27 de ani și lucrează în domeniul sanitar, Rareș lucrează în domeniul mobilierului și are 24 de ani. Vin la TIFF de la biserică.

1. Rareș: Nu știu...
 2. -
 3. Rareș: Eu pe ea.
 4. Rareș: Acum trebuia să mergem să ne luăm mobilă de bucătărie, dar am venit la film. Venim de la biserică.
- Simona: Anul trecut am stat în ploaie, în Mănăstur.
 5. Rareș: Pe niciunul.
 Simona: Avem aceleași gusturi la filme.
 6. Simona: Urmează s-o trăim!
 7. Rareș: Anul trecut era un film, dar

nu mai știu cum îi zicea, era un film unguresc... destul de horny.
 8. Rareș: Ne-am așezat pe el atunci când ploua.

TIFFARII NEDESPĂRȚIȚI

Se cunosc de ceva vreme, din liceu, și chiar dacă și-au ales cariere diferite, pasiunea pentru film îi ține în continuare aproape. La TIFF sunt de nedespărțiți. Ei sunt Alex și Mihai, ambii ajunși la vârsta de 22 de ani, primul editor asociat, al doilea încă student.

1. Alex: Everyone dies.
 2. Alex: La *Audiția* suntem acum. Dar în cel mai artistic mod posibil.
 3. Alex: Cred că am început deodată.
- Mihai (în continuare): Eram deja contaminați amândoi. Contaminați deodată, știți?
 4. Alex: Am fugit de la serviciu ... și

de la școală.
 Mihai: Daaa.

5. Alex: Ăăă, cred că *The Yacoubian Building*. Primul film de la TIFF de la care am ieșit. Mihai m-a convins să mergem, cică era ceva epic și super. Și eu după zece minute eram deja complet disperat, că nu mai puteam. Nu mai suportam filmul.
6. Alex: Știu că după *Taxidermia* a trebuit să fiu îngrijit, să nu vomit.
7. Mihai: *Ex Drummer*. Are ceva, nu știu ... și pe Alex, la fel.
8. La unison: Filtru de țigări.

TIFFARII BUCUREȘTENI

Au 11 ani de TIFF și au venit de la București ca să prindă o duminică cinefilă. Adriana și Andrei au sânge de clujeni și domiciliu în București. Sunt oameni de litere, iar Andrei se învârte part-time și prin lumea cinematografeiei.

1. Andrada: Sloganul ăsta chiar îmi place: să consumi filme până nu mai poți, aș putea aborda pe cineva cu replica asta.
2. Primul film pe care l-am văzut a fost *Insula* și pe noi ne-a legat. Andrei: Și „*Shakespeare calls*”... Andrada: Dacă tu zici...
3. Andrada: După *Audiția*, că-i „after sunrise”!
 Andrei: Deocamdată, e *Matador*...

Andrada: E o chestie întreținută reciproc.

4. Andrada: Fugit din BCU la prima ediție, ratat examene, suprapus examene astfel încât să prind și ultima zi de TIFF.
5. Andrei: *Nine songs*. Unuia i-a plăcut, unuia nu. Adică nouă ne-a plăcut, nu le-a plăcut prietenilor.
6. Andrada: Nu știu, maratonul ăsta.
7. Amândoi: *Insula*!
8. Faptul că îl ducem acum în București să le facem în ciudă prietenilor. O să îl punem undeva la loc de cinste.

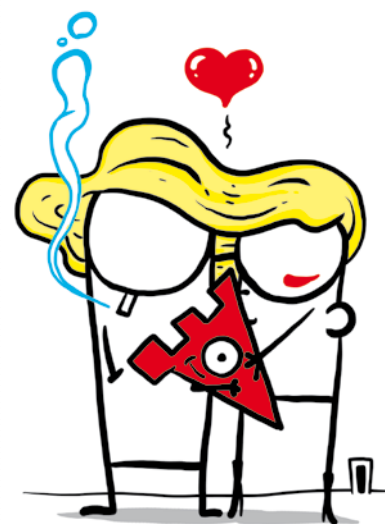
TIFFARII ROMANTICI

Iosif și Ioana sunt din Oradea, ambii au 36 de ani și n-au ratat niciun TIFF în ultimii ani.

1. Asta e o întrebare prea grea.
2. Ioana: suntem ca la început, deci răspunsul ar fi *Before Sunrise*.
3. Ioana: Cred că a fost ceva reciproc, până la urmă. Am auzit de festival și am început să venim, prima oară din curiozitate, apoi a fost ceva normal.
4. Iosif: Am bătut drumul până aici.
5. Ioana: *Kaspar Hauser*. Era vorba despre un băiat închis într-o pivniță. M-am certat cu Iosif pentru că m-a obligat să merg.
6. Atunci când am fost la filmul

Imaculata poveste a peștișorului albastru. A fost o așa mare porcărie încât ne-a marcat și încă îl ținem minte. Altă dată am stat în ploaie la Open Air.
 7. Ioana (către Iosif): Cred că pe tine ăla cu neamțul.
 8. Iosif: Bocanci n-am împachetat în el.

Au consemnat
 Ion Indolean & Oana Moisi

ROMANIAN
CULTURAL
INSTITUTE

www.icr.ro

ICOR

BUCUREȘTI BERLIN BRUXELLES BUDAPESTA CHIȘINĂU ISTANBUL LISABONA LONDRA MADRID
 NEW YORK SEGHEIN PARIS PRAGA ROMA STOCKHOLM TEL AVIV VARȘOVIA VENEȚIA VIENA

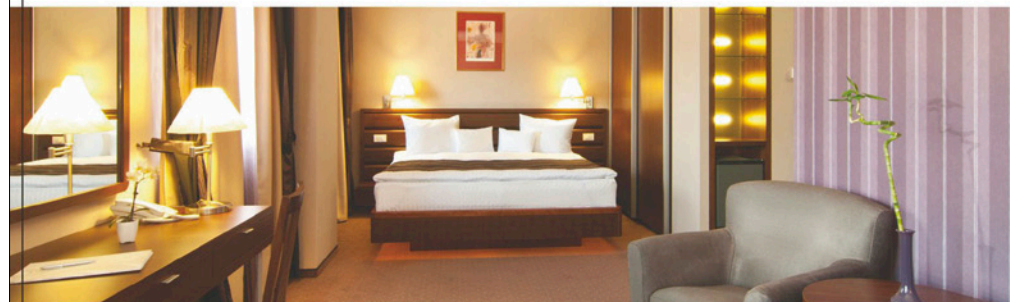
AKANTUS[®]
HOTEL

“Business is a journey. Make it relaxing”

Vă oferim conceptul Executive Floor, unic în Cluj Napoca!

DeLuxe Executive Room*
 Premium Executive Room*
 DeLuxe Executive Suite*
 Premium Executive Suite*

*acces Executive Lounge

43 - 49 Calea Turzii, Cluj Napoca, România
 (+40) 0372.743.143
 reservations@akantushotel.ro
 contact@akantushotel.ro

InterogaTIFF

Andreas Marschallregizorul filmului *Măști* din Umbre

La final de proiecție pentru *Măștile* rămâne suspect de multă lume în sală, la Q&A. Sunt tineri și sunt pe subiect. Întrebă detalii tehnice de post-producție, îl aduc în discuție pe Dario Argento și au auzit de Jerzy Grotowski (era un auteur de metodă fanatică, aproape sectantă pentru actori și actorie, asta nu știam nici eu). Andreas Marschall le povestește despre cum un film cu mini-budget durează mult. Mult mai mult decât filme care își plătesc actorii și îi pot ține pe toți în același timp pe platou. Mult mai mult decât filme care sunt post-produse de mai mult de un individ pe mai mult de un singur computer. Își asumă reperatele și citările, este afabil și nu se ofensează când primește întrebări despre finalul (nu chiar

deschis) al filmului care tocmai a rulat. Povestește despre Grand-Guignol și despre cum cinema-ul de groază trebuie să fie măcar nițel transcendent. Vorbim la o apă minerală, pe terasa mall-ului.

Din *Măștile* ar reieși că ai o părere cam proastă despre actori în general...

Cam așa ar fi. Cum nu mi-am permis să plătesc actori pentru film, i-am luat la pachet cu școala de actorie reală în care am filmat. Asta m-a ajutat pentru că, fiind colegi de curs, exact ca în scenariul meu, lucrurile au ieșit foarte convingătoare, aveau o mecanică de grup veridică. Mi-au confirmat ideea despre actrițe în mod special, că foamea

Măști

lor de atenție provine din copilării neîmplinite afectiv. Sau poate numai asta am vrut eu să văd, pentru că era și în scenariu.

***Măștile* e cât se poate de neo-giallo și nu este singurul, genul are un mic și disparat revival. Ai văzut recentele giallo-uri?**

Am văzut *Amer*, superb filmat dar lipsit de orice subiect, povește și miză. Și *Giallo* al lui Argento care m-a dezamăgit teribil.

Spectatorilor le-ai spus că apreciezi foarte mult ideea și povestea dintr-un film. Care-i cel mai capabil horror recent? Bănuiesc că ai văzut multe, *Măștile* a fost selectat de 20 de festivaluri...

Indiscutabil *Martyrs*. Este pur și simplu zdrelitor. Zdrelitor de deștept, cu o miză teribil de mare. M-a dat pe spate. Face ceva demn din *torture porn*, un gen pe care îl consider detestabil.

Când ți-ai definit reperatele din giallo, le-ai povestit spectatorilor despre Argento și despre Mario Bava. Mari stilisti. Crezi că ți-ai găsit un stil vizual? Mai ales că după doar două filme lucrurile se schimbă? Va fi al doilea film vizualmente similar cu *Măștile*?

Îmi place să cred că există lucruri comune între filmele mele. Stilistic vorbind, când filmezi într-un alt mediu, cu alți actori și alt subiect, deosebiri vor apărea. Poate majore dar nu fundamentale. Nu mă voi apuca să pun efecte speciale în post-producție. Nici dacă voi avea un buget și o echipă care să-mi permită asta. Sângele fals pus în fața camerei și în timpul filmărilor este mult mai veridic și are mult mai mult efect decât orice *splatter* adăugat în post-producție.

Ne spui ceva despre următorul tău film?

Nu cred că este momentul, dar pot să spun că sunt liniștit, va exista și probabil va fi mai ușor de făcut decât acesta. Mi-am găsit un producător din Italia.

A consemnat Cristi Mărculescu

Christophe Pomez

Christophe Pomez e noul director al Institutului Francez de la Cluj, care și-ar dori să învețe mai multă română, dar toată lumea abia așteaptă să-i vorbească în franceză.

Cum merge colaborarea dintre Institutul Francez și TIFF?

Bine! Noi ne-am ocupat, de exemplu, de caietele didactice pentru profesori, materiale care le dau idei de se facă împreună cu clasele de elevi înainte de film și după vizionare și să facă muncă de educație cinematografică, prin care copiii să învețe să citească imaginile și să înțeleagă filmele. Cum e animația *Le Tableau* din EducaTIFF, un film în care acțiunea se petrece într-o pictură și un subiect de discuție la clasă, pornind de la acest film, e istoria artei, marii pictori. Apoi mai e Georges Melies, cu ajutorul că-

ruia facem o istorie a cinematografelei, 100 de ani. Așadar lucrăm și cu patrimoniul cinematografic și le oferim oamenilor ocazia de a vedea primele filme, filmele mute. Luna trecută am fost la Cannes, la festival și am aflat vestea bună de la guvernul francez că Institutul Francez va putea coproduce filme, proiecte venite din toată lumea. Vor fi 90 de filme pe care le vom coproduce, dintre care cinci sau șase vor fi făcute de regizori români.

Ce filme franceze sau francofone recomandați din programul TIFF?

Aveți un film care a fost marcant în Franța atunci când s-a lansat, pe vremea când încă nu existau terapii sau tratamente contra SIDA, iar acesta este *Nopți sălbatice* (r. Cyril Collard). Era în anii 1990, când SIDA a afectat multe persoane, și a fost un film important pentru societatea franceză, iar pentru mine e un film care m-a atins la coarda sensibilă, iar al cărui realizator a murit, între timp, din păcate de SIDA. Mulțumesc festivalului că a programat acest film. Apoi sunt cinci filme de limbă franceză în competiție despre care nu vreau să spun prea multe. O recomandare e filmul *Monsieur Lazhar*, făcut în Quebec, un film foarte, foarte interesant despre șoc cultural, drept la emigrare, drept la azil, drept la educație. Și recomand retrospective filmelor lui Claude Lelouch și *Portocala mecanică* de Stanley Kubrick, care a marcat mult istoria cinemaului.

Care sunt filmele pe care vreți să le bifați la TIFF?

Voi începe în seara asta cu concertul Georges Melies de la Bonțida. Voi merge la filmul belgian *Zâna*, care e în limba franceză. Mai sunt în program filme pe care le-am văzut deja, nu nepărat franceze. Mă gândesc la filmul australian *Animal Kingdom*, un film magnific din punct de vedere al jocului actricesc.

Considerați că filmul de limbă franceză e bine reprezentat pe ecranele din Cluj?

Cinematografele independente consider că fac eforturi reale pentru a include în program filme în limba franceză și în general, filme cât mai diverse. Cât despre multiplexuri, cred că și-ar putea permite ca din atâtea

ecrane să reserve o sală, un ecran pentru filme non-hollywood. Am avut la multiplex filmul *Le Havre* și *Polisse*, cel din urmă fiind despre abuzul asupra copiilor, o poveste care merită un public mai larg, fiindcă tratează o problemă existentă în orice societate. Cinematografia franceză merge foarte bine în străinătate

în perioada asta, dar e și din cauza modelului nostrum economic specific. În Franța, din prețul fiecărui bilet de cinema cumpărat, o parte se duce direct în fondul de finanțare de la Centrul Național de Cinematografie din Franța, pentru producerea de filme noi.

A consemnat Raluca Bugnar

TIFF Fashion

3-5 iunie Târguțul Vintage – obiecte confecționate manual
4 iunie – 19.00 Sala laterală, vernisaj expoziția studenților UAP cu propunerile de obiecte promoționale

TIFF turistic**COFETĂRIA CARPAȚI**

"Vii la o prăjitură?". În Piața Unirii, la numărul 3, la Cofetăria Carpați. Locul în care, în anii '90 se întâlneau liceenii după ore, să mănânce o prăjitură "la farfurie" și să bea un suc "la pahar". Și toată lumea mergea atunci la prăjitură, așa cum astăzi merg la sucuri și cafele. Oprește-te pe la cofetărie să-ți iei ceva dulce și să guști din obiceiurile aproape uitate ale generației trecute. Cu timpul, Cofetăria Carpați s-a adaptat: prăjiturile stau într-o vitrină modernă, care le menține proaspăt preparate. Pe lângă clasicele Amandine și Savarine, găsești acum și înghețată. Cu toate că locul poate concura ca aspect cu orice cofetărie modernă din oraș, gustul prăjiturilor păstrează tradiția cofetăriei: Tort Diplomat, Ora 12, Spumoasă – la fel ca atunci. Există totuși

un motiv pentru care Cofetăria Carpați este atât de cunoscută: Broscuța. Este o prăjitură simplă, cu gust caracteristic pentru Cofetăria Carpați. Nicio altă prăjitură nu a reușit să transmită mai bine ceea ce însemna acest local pentru clienții lui: un moment în care te bucuri cu prietenii de un lucru simplu, care te face fericit. Așa cum se întâmplă cu toate lucrurile care au un suflet, te vei atașa de Broscuță. Ea îți va rămâne în minte ca prăjitura cu glazură verde pe care ai mâncat-o la TIFF. Și pentru că nu o vei găsi în alte locuri, vei aștepta cu drag să te oprești la cofetărie pentru desert. Intră la Cofetăria Carpați și bucură-te de Broscuță! Urmărește în fiecare zi locurile și lucrurile simple recomandate de Volksbank, acele lucruri care fac Tiff-ul mai frumos.

InterogaTIFF

Melissa Leo (Part I)

Actress Melissa Leo is in Cluj today. She will be present at a masterclass on acting at 10.30 am within Transylvania Talent Lab at Napoca 15. Yesterday she was kind enough to sit down with us for an exclusive interview. The Golden Globe and Oscar winner was extremely generous in telling us a lot of things about her life, her fellow actor friends, and the things that really move her. This is the first part of that interview. We invite you to read the second part tomorrow.

You have had a long career in television before your breakthrough in cinema with *Frozen River*. Don't you think that great actresses today get more interesting and substantial roles in television than in cinema?

Well, first you have to understand that I don't assume that television is somehow less. It is neither better, nor worse. For me all of it means a chance to act: on a live stage, in television, in film. There are things you can learn shooting film to help you in television, and things you can learn in television can help you in film. Primarily, television moves more quickly. It is partly from shooting all those years of *Homicide* that I could actually help Courtney Hunt make *Frozen River*. Because I know how to shoot quickly. I did make for many, many years most of my living from television. I had a son to raise, it's

my work, I don't just do it for fun. And then, about the time I finished *Homicide* I began to see big and well-known actresses in television shows. I felt a little bit disgruntled maybe, but in a light-hearted kind of way, that I had been making a living doing TV movies and now so and so was doing them. I couldn't get the job anymore. "You have a career in film!" Can I please have my jobs in television? But if you keep open in life, all things come out as they should. I wouldn't change a bit of it now.

You said once that acting is a lowly job. How has it change after the Oscars?

It's still a lowly job for me. You assume I get so many offers. If you look at my Imdb, you will see I have always kept myself busy. But it doesn't mean they're paying me very much. Sometimes it's a stu-

dent film. The film that's here (*The Sea Is All I Know*) it's a short-film by an untried young women. We've both acted in a film, we kept in touch, she eventually sent me the script and it didn't matter if I was going to make money or not, but I wouldn't do anything to not play that part. I knew she was going to make something that had value in itself. So, I just work as much as I can possibly. I always have. I got the grandest price in acting, and the following year was one of my most barren years for work. But slowly, as more than a year has passed by, I made some changes in my representation and now, perhaps... But it's not the miracle that you would think that it would be. My life is my life. Tom Cruise's life is Tom Cruise's life. He was going to go wherever he was going to go because that is his destiny. And this is my destiny.

And he didn't get an Oscar.

And then there's that! Exactly, you know! So I'm very, very content with more than I've ever dreamed of right now. But not like it's assumed, and I'm quite firm about that because I think it is really important that people dream about what they want. That you keep your dreams real and not imagined.

How hard is it for an actor to change their image in Hollywood?

Oh, it's very hard! I've never really been a Hollywood actor. It is one of the great miracles, me winning an Oscar. I'm a New York-er by birth, I've spent most of my life on the East Coast and chose to raise my son in and near New York. And it is something I am very grateful to have avoided. You know, years ago there were films, and you know the names of them, you know the women that played the parts that you were second in line and didn't get. And I was *Oh, shit!* at the time, but now I realize I have my own path and that I have my best work ahead of me, at 52 years old, not behind me.

Did you have to fight for the part in *The Fighter* or was it offered to you?

My life is probably a backwards life. I didn't audition. Mark Wahlberg wanted to make that film and I was asked to meet with David O. Russell because I was one of the few actresses that they had agreed on. I didn't even want to take the meeting with David because I thought, wait a minute, what's the story? You want me to play Mark Wahlberg and Christian Bale's mother?! I could be their sister! It didn't seem like a part for me... And I sat down with David O. Russell and he convinced me, with his beliefs, that I could be this woman. I had to be talked into it, which is very funny because most of the times when somebody says, "Oh, we want you!", I say, "Yes!" It was a compliment that I could be her.

What do you think about method acting?

I'm glad to be asked about it. I think it's a hot topic, although method acting might have meant something else 40 years ago. For me it is different. It can be done, but I think it is kind of silly and self-defeating up to a point to stay alone in a room and practice the art of acting. I need others. And for me that's what is important about the method - the acting connection. When I go to work and John Goodman is my husband, all I have to do is believe that. No work is necessary. That is a method technique. So I'm hoping that, as we move to the future, it will be understood that method acting is simply about hav-

ing technique. It can be self-taught technique, like Christian Bale's. He has never studied anywhere. That boy is a method actor whether he likes to think he is or not. It is the technique of knowing that there is work to be done besides showing up and putting up a costume and learning the lines.

What about your new miniseries, *Mildred Pierce*, with Kate Winslet? There will be a marathon screening here at TIFF.

Oh, I think it is wonderful they will show it on the big screen because the detail in that film is just extraordinary. I don't watch that much film, watching film is not a part of my life. So, from what I've seen from modern day filmmaking, and even from the films made at the time, in the 30s and 40s when *Mildred Pierce* takes place, they made the world look so spiffy back then! You see Charlie Chaplin and he's a poor guy, but he has eyeliner on! And it was extraordinary to see, in the little screen where I saw it, Todd creating a world of another time, not a movie version of it. Kate's hair, for instance, those are wigs she's wearing because in the 30s women wore their hair more tightly curled and in the 40s they had long hair. And you can see the progression of hair over the years. They didn't know which one they'll be shooting first so that's why they used wigs, but they have this strain of hairs coming out of it, they didn't make them perfect. That is Todd's attention when he hires the people he hires, when he hired Anne Roth to costume us all. Anne Roth was a young woman in that time. And she had a ball costuming us. And it makes the film that much richer. And then, to work with Kate! I just adore her. She is just so lovely and such a hard worker! And she and Todd have worked so hard together before we came to shooting, and they had a whole communication system - in two seconds they could have a five-hour conversation as they understood each other's way so well. And I understand from other people shooting with Kate that she gets giggly and as serious as it is whatever she might be doing, she would roll, literally, on the floor, on the set, laughing and have us all rolling with her. She is a delight, such a positive energy! Sometimes you get people that are bored with it, who would say, "It is just another job, when do I get to go home?" and then you work with somebody who is really happy to be there, who knows she's very lucky to have that role, somebody that's attentive to the rest of us as well, not just involved with herself. It was a delight and a really, really fun job!

**Interview by
Raluca Bugnar & Laura Popescu**

I Am Not a Cheerleader

Tabu

I hate cheerleaders. I'm OK with the kinds on *Glee* because they're not real, and all that phony positive energy is undercut by some very bitchy attitudes. Anyway, I'm not talking about the kind who jump up and down at football games but rather writers who are hired to publish glowingly upbeat pieces on an event. Who buys that crap? Isn't the public – well, the public at film festivals – just a little more intelligent

than they're given credit for? I've brought this up because I realise it might sound as if I've fallen into that category of insufferable cheerleader proclaiming how everything at TIFF is just wonderful. So pardon me for gushing a moment while I say I still find it amazing that the festival keeps growing yet doesn't lose its sense of intimacy.

I'm not really sure how it does it. Looking at this year's line-up, there

seem to be more films, more venues, more special events. Maybe it's because the overworked staff pretty much remain the same. Maybe it's because the guests – myself included – choose to come back year after year, and those who've never been invariably say, like the Brazilian director Karim Ainouz told me, "oh yeah, I've heard great things about TIFF."

So forgive me for the constant positive spin. There are films here that I truly dislike (not to name names, but there's a movie on the square this evening...), and frankly I'd much rather hear Steven Severin in concert with no visuals than attend his accompaniment of *Vampyr* (yes, I'm a traditionalist when it comes to film music, and *Vampyr* already has an excellent original score by Wolfgang Zeller). But thankfully we all have our own tastes, and hopefully the courage to defend them. TIFF has many audiences to please, and they do an amazing job making most people happy.

On that subject, I'd like to recommend five films in the Supernova section, each epitomizing the extraordinary diversity of non-mainstream cinema today. First, *Play*, directed by Ruben Östlund. It's a film about bullying

and presumptions about race, the latter part so demanding of an active engagement with the subject that casual (and foolish) viewers accused Östlund of racism. This is the kind of movie you see with friends and then go out to the nearest bar for discussions lasting long into the night.

Miguel Gomes' *Tabu* is perfect proof that you don't have to completely understand a movie to be in its thrall. The film is divided into two parts: the first is attenuated and highly artificial, while the second is driven by a strong narrative that's told entirely through images and narration (that is, there's no dialogue heard). At the Berlin premiere many people left after thirty minutes, but the later section is so unexpectedly moving that any earlier annoyance simply fades away. I'm looking forward to seeing it again, and perhaps I'll be able to understand the beginning better, but even if I don't, it's not a problem.

Other films to highlight: the South Korean caper *Poongsan*, directed by Juhn Jai-hong with a satisfying boost of adrenaline. (You see, art house can be fun!) Pablo Giorgelli's *The Acacia Trees* is a simple story beautifully told,

one that respects the characters and the audience in equal measure. It's the opposite of action-packed *Poongsan*, yet its intimacy gets under your skin and you'll be very happy to spend ninety-six minutes with these people. Finally, see *This is Not a Film*, a brave work by Jafar Panahi and Mojtaba Mirtahmasb that's far less about political activism than the dignity of an artist yearning to express himself. Despite the title, this is very much a film.

Jay Weissberg

www.pcmadd.com/tiff/

Microsoft AUTHORIZED Refurbisher

m@d@d electronics group

DELL LATITUDE E6420 XFR
Real-world rugged

STEP 1:
TURN IT ON.
STEP 2:
BRING IT ON.

Câștigă Roland Garros în 3D!
Ia-ți pachetul AS HD 3D și simte gustul victoriei.

Pachetul AS HD 3D

TV Digital
Extra HD
130 canale

+ Internet
Fiber Power
120 Mbps

+ Alo
Oriunde 100
100 minute

= 89 lei
TVA inclus

Include:

- până la 14 canale HD
- pachetele FilmBox și Passion
- mediabox HD 3D sau Digital Card HD 3D
- telefon fără fir

031 100 1000
www.upc.ro

tv • internet • tel

AQUA
CARPATICA

Atunci când copilul tău bea apă dintr-o sticlă, simți că este în siguranță. În foarte multe cazuri e ca și cum ar bea mai mult sau mai puțin îngrășămintă chimice, urme de nitrați. Aceștia ajung în pânza freatică și astfel în multe din sticlele pe care le cumperi.

În România legea permite de 5 ori mai mulți nitrați (50 mg/L, NO₃) decât limita admisă de medici pentru copii, adică limita maximă 10 mg/L, NO₃.

AQUA Carpatica plată are cel mai scăzut conținut de nitrați dintre apele minerale necarbo-gazoase, plate din România.

NO₃: 0,80 mg/L

AQUA
CARPATICA

RECOMANDATĂ
de Societatea Română
de Pediatrie.

ÎNTOARCEREA LA PURITATE

ACUM disponibilă în noua sticlă
avantajoasă de: 2L

■ Editorial

Noul val australian: canguri și alte creaturi la fel de bizare

Ce anume constituie o “generație” și ce înseamnă o capodoperă? Sunt doar două dintre întrebările majore pe care filmele australiene recente mi le-au pus. Ah, și încă una: ce s-a întâmplat de brusc de pe acest continent vin filme și vinuri atât de bune și de seci?

În formarea oricărui “val” sau “generație” există o mare doză de întâmplare sau, ca să-i spun mai pretențios, “inefabil”. Ca la un semn, brusc, mai mulți autori își dau seama că au aceleași obsesii tematice și stilistice, simt nevoia să spună același gen de povești, are loc o erupție aproape necontrolată a acelorlași nevoi de-a face un *anume* cinema. Evident, asta e doar partea “romantică”. Există și motive mult mai concrete în legătură cu o “renaștere”: de pildă, faptul că Screen Australia, organismul tutelar guvernamental, oferă producătorilor cinematografici o scutire de impozite de 40%, ceea ce a determinat unii cinești care lucrau demult “în afară” să se repatrieze. Asta nu înseamnă că se aruncă peste

ei cu grămezi de bani: noul val australian practică un cinema de forță care compensează micimea bugetelor cu o forță viscerală. Faptul că peliculele de debut arată atât de matur și de bine lucrate e consecința faptului că majoritatea regizorilor vin deja formați din publicitate sau din scurtmetraj. Look-ul lor comun poate fi atribuit deja legendarei “lumini dure” a continentului, un dat pe care cineștii îl exploatează intens, cu atât mai mult cu cât țara lor nu prea are studiouri de film. Mulți dintre tinerii regizori împărtășesc același operator – pe Adam Arkapaw, un soi de Oleg Mutu al noului val australian. Notele comune sunt stridența, provocarea, naturalismul. Un gen care pare să-i preocupe e thriller-ul, filmul

“cu crimă”, obsesie care n-a început, însă, în cinema. *Underbelly* a fost un faimos serial fantastic care a făcut cronica lumii subterane australiene. În 2010, *Animal Kingdom*, saga unei familii de gangsteri, a făcut furori în festivaluri și a dus la nominalizarea extraordinarei Jacki Weaver la Oscarul pentru cea mai bună actriță într-un rol secundar. În 2011, *Snowtown* a fost, probabil, cel mai discutat și mai contestat film de la Cannes. Ambele pelicule sunt realizate într-un stil apăsător, sumbru, minimalist, mult gândit; sunt filme din mână, sunt străbătute de un realism social cu caracterizări atente, au în distribuție mulți actori amatori și spun povești puternice, zguduitoare, care nu fac compromisuri, despre marginali și

Snowtown

sociopați. Evident, nu au figurat pe lista blockbuster-urilor, ci pe lista “best of” a criticilor de film. *Samson and Delilah*, despre un cuplu de tineri aborigeni aflat într-o spirală autodestructivă, e un alt film dureros, greu de digerat, cu dialoguri puține, de la care ieși cu sentimentul că înțelegi mai bine sumbra natură umană.

Snowtown e dificil. Ba nu, cumplit, insuportabil. Te plonjează într-un vid moral unde orice formă de izbăvire sau ușurare îți este refuzată. Acum, la aproape un an de când l-am văzut, încă mă simt ștanțată, marcată, tulburată. Îl declar o capodoperă. Nu pot să mă scutur de el, nu pot să mi-l scot din minte, parcă e un reziduu toxic. Filmul lui Kurzel, inspirat de povestea adevărată și stupefiantă a serial killer-ului John Bunting (interpretat aici de fabulosul Daniel Henshall cu un amestec firos de

convivialitate și psihopatie), este o dramă devastatoare despre un adolescent naiv, corupt de tutelașul otrăvitor al unui pseudo-tată mafelic. Pelicula se aventurează în ape adânci, periculoase și turburi, dar regizorul îi imprimă, cumva, o pecete stranie care, în toată această brutalitate, scoate la suprafață o frumusețe hiperrealistă complet nescontată. O operă de o enormă inteligență despre cum violența poate molipsi întregi comunități ce trăiesc într-un complet vid moral și în totală nepăsare a autorităților. Perspectiva lui Kurzel asupra violenței, a nebuniei și disfuncției familiale îi conferă operei sale o putere rară, accentuată de trista tragedie ce zace în centrul filmului. Sunteți avertizați, dar și obligați să-l vedeți.

Anca Grădinariu

ALGIDA®

Cea mai frumoasă poveste de iubire de la TIFF.

O vei trăi chiar tu!

Algida iubește filmul!

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FILM TRANSILVANIA
www.tiff.ro

EDIȚIA 11 | 1-10 Iunie | CLUJ-NAPOCA

WE COME IN PEACE
CONCERT EXCLUSIV
LAIBACH

WWW.LAIBACH.NSK.SI

HOTEL CONTINENTAL - 06.06.2012, 23.45

PREȚ BILETE
15 LEI CONCERT
10 LEI - INCLUDE ACCESUL LA PROIECTIA
FILMULUI FINLANDEZ CERUL DE FIER/IRON SKY - ÎNLAȚIM VIZIBILITATEA
GRATIS OPEN AIR, PLATA UNICELOR ORA 21-45

BILETE PE WWW.BILETMASTER.RO
ȘI ÎNCEPÂND DIN 28 MAI,
LA CASIERIILE TIFF DIN CLUJ.

iron sky
CERUL DE FIER

CONCERT
Powered by TIFF Events

18+ PENTRU CEI PESTE 18 ANI
www.desprealcool.ro

True™
 TRUE TO YOUR SPIRIT

the natural energy drink for true cinema lovers
 gets you professional help for movie marathons

Set masa Helios

Masa realizata din placi aglomerate din lemn, cu elemente de masiv. Innobilat cu furnir de stejar. Scaun realizat pe structura de lemn masiv. Finisaj disponibil: WHITE GREY. 1 x Masa: 1600 x 900 x 780 mm., 6 x Scaun Zardos: 455 x 650 x 950 mm.

Natürlich®
 mobilier und decorațiuni.

Magazin Natürlich
 Alba Iulia | Baia Mare | Bistrita
 Cluj Napoca | Medias | Sibiu
 Tg. Mures | Pitesti

Adresele magazinelor
 pe www.naturlich.ro/magazine

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA

www.tiff.ro

EDIȚIA

11

1-10 Iunie
CLUJ-NAPOCA

TIFF MUSIC NIGHT

04.06.2012

ORA 21:30

Hala Flacăra
Flacăra Factory

URSUS

Str. Someșului
Nr. 2-21

Bilet

40 Lei (în avans)

50 Lei (în ziua concertului sau la intrare)

Bilete pe www.biletmaster.ro și, începând
din 28 mai, la casierile TIFF din Cluj

BABA ZULA

Turcia

BUSCEMI

Belgia

**NICO DE
TRANSILVANIA**

Marea Britanie

NOZE

Franța

SEKUOIA

Danemarca

